

Den heliga pyramiden

- svensk ambassadör skriver om den påvliga maktapparaten

Boken är tendentiös men ger samtidigt en god bild av den katolska hierarkin och dess maktsträvanden i nutiden.

Efter att ha läst Den heliga pyramiden inställer sig osökt frågan om vem som egentligen är Lars Bergquist uppdragsgivare: svenska folket eller den katolska kyrkan.

Bergquist skildrar boken igenom den katolska kyrkan på ett synnerligen okritiskt sätt och accepterar utan större motstånd den katolska historiskrivningen. Reformationen och de världsvida protestantiska väckelserörelserna i dess efterföljd, skildras genomgående på ett nedlåtande och negativt sätt. Däremot försvaras många bisarra inslag i den katolska religionen.

De enda kunskaper om protestantismen som Bergquist öppet demonstrerar är en mycket förenklad bild av Luther, några likaledes förvrängda rader om Calvin, och ett och annat citat av någon luthersk teolog. Svensk väckelsekristendom, som dock ändå varit den dominerande kristendomsformen i vårt land under det sista århundradet, verkar överhuvudtaget inte existera.

PÄVENS MAKTAPPARAT

Däremot, är Bergquist mycket välinformerad om den påvliga administrationen och dess olika strävanden i nutiden. Dess bevarande är ett mål i sig själv, byggd på dogmen att påven är Kristi ställföreträdare på jorden. De kristet etiska budskap som påven för fram tjänar hela tiden målet att utbredda den katolska kyrkan och dess inflytande på alla nivåer. Själva budskapen är mycket sällan kontroversiella ur kristen synvinkel, liksom påven som person, vilket däremot den institution är som de representerar. Den katolska kyrkan och påvedömet tillåter inte, och har aldrig tillåtit, en på bibeln grundad kritik av sig själv. Den som ifrågasätter dess maktanspråk utifrån ett bibliskt perspektiv drabbas omedelbart av dess

förföljelse.

Protestantismen ses däremot fortfarande av katolska kyrkan som en historisk avvikelser från den sanna kyrkan och den har inte accepterat någonting av protestantismens grundläggande kritik.

FYRA HUNDRA ÅR AV TILLBAKAGÅNG

De flesta människor som är uppvuxna i protestantiska länder förstår inte den katolska kyrkans syn på historien och sin egen roll i den. Katolska kyrkans struktur växte fram under senare hälften av 300-talet och har sedan i stort förblivit densamma. Det är en mycket lång tidsrymd, där reformationen och de efterföljande protestantiska väckelserörelserna representerar cirka 400 år. Kättare och sekter har funnits hela tiden och för katolska kyrkan utgör protestantismen enbart ytterligare en sådan, bara mer hotande och långlivad än andra.

Den katolska offensiv som inleddes i slutet av 1800-talet, med bl a Rerum Novarum och som kulminerat med Andra Vatikanconciliet och den nuvarande påvens politiska och religiösa aktivism, har som målsättning att återta vad som förlorats under de århundraden följt efter reformationen. Rerum Novarum är den påvliga skrivelse som utgör grund och inspirationskälla för flertalet katolska och kristdemokratiska partier under 1900-talet. De fyra hundra år som följt på reformationen har nämligen varit fyllda av tillbakagångar för påvedömet och katolska kyrkan. Bergquist beskriver utvecklingen från 1500-talets reformation, nederlaget i 30-åriga kri-

get på 1600-talet, 1700-talets upplysning som ledde till att Jesuiterorden förbjöds och upplöstes, franska revolutionen 1789 och Napoleonkrigen som ledde till att Kyrkostaten (påvens egen stat i Italien) annekterades av Frankrike och påven fördes som fånge till samma land, och slutligen Kyrkostatens fullständiga försvinnande genom Italiens enande 1870. Allt detta var katastrofala motgångar och nederlag.

Men detta är bakgrunden till den offensiv som under 1800-talets sista årtionden sattes igång och som krönts med stora framgångar under andra hälften av 1900-talet. EG och de kristdemokratiska partiernas tillkomst och framgångar har möjliggjort ett kraftigt ökat inflytande för katolska kyrkan i Europa och i andra delar av världen. Förhållandet mellan de kristdemokratiska partierna och påven beskriver Bergquist i ett särskilt kapitel, som väl belyser det nära förhållandet dem emellan. Påvedömet, Den Heliga Stolen, är dessutom representerat i Europeiska säkerhetskonferensen (ESK).

KARISMATISKA RÖRELSE UNDER PÄVEN

Lars Bergquist beskriver ingående den påvliga kurian (=administrationen). En av avdelningarna i Den Heliga Stolens administration är Påvens Lekmannaråd. Det arbetar med att på olika sätt aktivera lekmännen i katolska kyrkan. En mängd organisationer är kopplade till Lekmannarådet, allt från organisationer som arbetar med rehabilitering av drogmissbrukare till karismatiska gemenskapsrörelser. Till de sistnämnda hör den amerikan-

Lars Bergquist är svensk ambassadör i Vatikanen. I sin bok "Den heliga pyramiden" framträder han emellertid mera som Vatikanens ambassadör i Sverige.

ska karismatiska rörelsen Sword of the Spirit och franska Emanuel. Båda är tydliga exempel på katolska kyrkans strategi gentemot den karismatiska väckelsen. Påven och hans kyrka har inget som helst emot karismatisk "förryelse" så länge den stannar inom kyrkans ramar eller arbetar med att dra fler människor till katolicismen. Karismatikerna blir tvärtom ett ypperligt vapen i kyrkans händer och gör det ännu lättare att legitimera de falska och obiblska maktanspråken och läroarna bland protestanter. De karismatiker som öppet vänt sig mot de obiblska läroarna och anspråken har däremot uppmanats att frivilligt eller tvångsvägen lämna katolska kyrkan. Vad som är än mer allvarligt är den förvirring dessa katolska karismatiska rörelser sprider och som även infekterat den karismatiska vägen i Sverige under 1970- och 80-talen. Särskilt genom Sword of the Spirit har det funnits kopplingar mellan ledande svenska karismatiska förkunnare och katolska kyrkan.

Torbjörn Aronson